

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně **O. H.**, zastoupené Mgr. Jaroslavem Míkovcem, advokátem se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 12. 2005, č. j. 31 Ca 320/2005 - 11,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, kterým po spojení věcí ke společnému projednání jako nepřipustné odmítl návrhy na obnovu řízení ukončených pravomocnými rozsudky tohoto soudu ze dne 30. 4. 2003, č. j. 31 Ca 87/2002 - 23, č. j. 31 Ca 88/2002 - 16, č. j. 31 Ca 89/2002 - 12, č. j. 31 Ca 90/2002 - 12, č. j. 31 Ca 91/2002 - 12, z důvodů, že ust. § 114 s ř. s. v takových případech obnovu nepřipouští.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Namítá, že teprve na podzim r. 2005 zjistila skutečnosti, které mohly zakládat důvody vyloučení soudce rozhodujícího v jejích předchozích sporech pro jeho podjatost, a proto neviděla jinou možnost, než navrhnout obnovu řízení. Usnesení krajského soudu proto považuje za zmatečné rovněž z důvodu rozhodování „patrně vyloučeným“ soudcem. Podjatým soudcem je Mgr. M. K., která v devadesátých letech pracovala u Finančního ředitelství v Hradci Králové, tedy u orgánu rozhodujícího v odvolacím řízení v jejích daňových sporech. Za této situace lze pochybovat o její nepodjatosti pro její vztah k žalovanému, přičemž vyloučený soudce jistě nemůže rozhodovat ani o návrhu na obnovu řízení. Prokázání podjatosti by bylo porušením stěžovatelčina práva na spravedlivý proces. Proto navrhuje zrušení usnesení.

Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na skutečnost opakovaného projednávání věci stěžovatelky, ukončené závěrem o správnosti jeho postupu, a to včetně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Zdůrazňuje, že není důvod pochybovat o podjatosti rozhodující soudkyně přesto, že v minulosti u něho pracovala. Je totiž běžné, že rozhoduje i o zrušení jeho rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Námítka podjatosti lze vznést jen do doby ukončení řízení, v daném případě řízení před krajským soudem bylo pravomocně skončeno. Stěžovatelka také svou námitku neformuluje přímo jako námitku podjatosti, ale skutečnosti podjatosti nasvědčující považuje za důvod zmatečnosti usnesení krajského soudu, přičemž předpokládá, že tato skutečnost byla důvodem odmítnutí jejích návrhů.

Ze soudních spisů je zřejmé, že stěžovatelka návrhy na obnovu soudního řízení opřela především o věcné důvody, a to o znalecký posudek Ing. V. H. ze dne 29. 7. 2005, č. 49/05/05, a o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, které by v její věci (a J. H.) měly přinést příznivější výsledek. Pod bodem II.(d) žaloby pak uvedla, že v jejích věcech patrně rozhodoval vyloučený soudce Mgr. M. K., která podle jejích informací pracovala v období r. 1993-1997 u žalovaného, a toto období se mohlo krýt s rozhodováním žalovaného o jejích odvoláních.

Soudkyně Mgr. M. K. v předkládací zprávě Nejvyššímu správnímu soudu uvedla, že u žalovaného pracovala do r. 1995, ovšem nikdy se nepodílela na rozhodování daňových věcí stěžovatelky. Za vyloučenou z rozhodování předchozích i této věci se proto nepovažuje.

Podjatým soudcem je třeba rozumět soudce, který rozhodoval o věci, ačkoliv u něho byly naplněny podmínky pro jeho vyloučení podle § 8 odst. 1 s. ř. s. (s ohledem na vlastní úpravu zde neplatí namítané ust. § 14 o. s. ř.). Podle tohoto ustanovení jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech..

Ve vztahu k napadenému usnesení, kdy stěžovatelka nemusela mít vědomost o rozhodování označené soudkyně, je třeba uvést, že obecně samotné předchozí pracovní působení jakéhokoliv soudce u žalovaného ještě jeho podíl na rozhodování nezpochybňuje.

Zákon totiž důvod pro vyloučení soudce spatřuje pouze v podílu na projednávání a rozhodování věci u správního orgánu, tedy věci, která byla předmětem žaloby. To však stěžovatelka netvrdí, nekonkretizuje a ze spisového materiálu není nic takového zřejmé. Z tohoto důvodu nelze stěžovatelce přisvědčit v námitce zmatečnosti usnesení pro rozhodování soudkyní, u níž byly dány důvody k jejímu vyloučení. Napadené usnesení krajského soudu proto není zpochybněno tím, že by se na jeho vydání podílela podjatá soudkyně, ani tím, že obnova měla být povolena proto, že předchozí rozhodnutí měla být vydána podjatou soudkyní, což je důvod k obnově řízení.

Ani při prokázaném rozhodování podjatým soudcem (což není tento případ) by povolení obnovy nepřicházelo v úvahu proto, že soudní řád správní takový důvod obnovy řízení nezná, a dokonce vůbec neumožňuje obnovu řízení proti rozsudkům o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu. Ust. § 114 odst. 1 s. ř. s. zcela jednoznačně připouští obnovu řízení jen ve věcech ochrany před nezákonným zásahem a ve věcech politických stran a politických hnutí, a to s omezeními uvedenými v odst. 2, 3.

Stěžovatelka navrhovala obnovu řízení, kterou zákon nepřipouští, proto krajský soud v souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. návrhy odmítl.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal existenci tvrzeného kasačního důvodu, a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému Finančnímu ředitelství v Hradci Králové náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu